

което даваме на другитѣ; сѣ онова само ный самы ще живѣимъ до нѣкога на онзи свѣтъ, което дадемъ сега на ближнитѣ си.

Отистенна, сѣдшатели, онѣи нѣма никога да са изгѣби, стократно ще ни са върни, което смы ѹпотрѣвили за ползата на другитѣ, което смы сторили на ближнитѣ си. Сѣ каквото сѣме за-сѣе земадѣлеца земаѣ, тѣхъ си тѣ нѣпазватъ, защото подиръ изгынваніето си израстатъ, ѹздрѣватъ и приносятъ плодъ, а каквито остава за себе си, сѣ каквито самъ са ползова, тѣ пропадатъ за вынжгы, невзвратно. Това сѣщо-то става и сѣ насъ. Нашитѣ ближны сѣ тѣзи зема, въ която си посѣваме сѣме за онзи свѣтъ; въ тѣхъ, като въ скривалище, за вѣдѣща животъ са спазва всичко онова, което имъ смы пожертвовали, което смы имъ подали. Земадѣлицитѣ не ще събержатъ плодове, ще ѹмрѣтъ отъ гладъ, ако самы изѣдѣтъ всичкото си сѣме, а земаѣта оставатъ не засѣянна: така и ный нищо не ще оставимъ за себе си на онзи свѣтъ, ако свойтѣ си способности и силы, свойто си богатство и иманіе изхарчимъ само за себе си, а на ближнитѣ си не направимъ никакво добро.

И тѣй, когато вый отстѣпаете нѣщо на ближнитѣ си, когато имъ подадете нѣщо; то не сѣ обезпокоявайте,—то нѣма да са изгѣби. Богъ, Който дава сѣме на сѣяча и прѣхрана, ще даде изобиліе на онова, което сте вый посѣвали и